

ΕΥΛΑΛΙΑ ΠΟΝΤΟΥ Α.

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΜΕΤΑ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

(συνέχεια ἴδε φύλλ Δ'.)

ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Τὸ θέατρον παριστᾷ ἐξοχικὴν αἴθουσαν. Μεγάλαι θύραι εἰς τὸ βάθος, δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν. Διάφορα ἐπιπλα.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΠΛΕΣΣΗ, ΥΠΗΡΕΤΑΙ ΕΙΤΑ
Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΚΑΙ Η ΚΑΜΙΛΛΗ.

ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΠΛΕΣΣΗ

(πρὸς τοὺς διευθετοῦντας ὑπηρέτας)

Καλά! καλά! Ὅλα εἶναι εἰσὶ ἐν τάξει εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτὴν, τώρα πρέπει νὰ διευθετήσῃτε τὰ δωμάτια. (πρὸς ἕνα τῶν ὑπηρετῶν) Σὺ Ἀντώνιε, καθάρισε τοὺς πολυελαίους τῆς μεγάλης αἰθούσης.

ΠΡΩΤΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Εἰς τὰς διαταγὰς σας, κυρία.

ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΠΛΕΣΣΗ

(πρὸς δευτέρον τινα ὑπηρέτην)

Σεῖς Ἰωάννη καὶ Ἰωσήφ, εἰπῆτε εἰς τὸν κηπουρὸν ὅτι ἔχω ἀνάγκην ἀνθοδεσμῶν δι' ὅλας τὰς κυρίας τοῦ χοροῦ.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Εἰς τὰς διαταγὰς σας, κυρία.

ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΠΛΕΣΣΗ

(πρὸς τρίτον τινα ὑπηρέτην)

Σὺ δὲ Στέφανε, εἰπὲ εἰς τὸν ἀρχιμάγειρον νὰ ἔχη ἑτοιμον τὸ δεῖπνον εἰς τὰς ἑπτὰ.

ΤΡΙΤΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Εἰς τὰς διαταγὰς σας, κυρία.

ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΠΛΕΣΣΗ

(μετὰ στόμφου)

Ὑπάγετε!

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΥΠΗΡΕΤΑΙ ΟΜΟΥ

Εἰς τὰς διαταγὰς σας, κυρία (ὑποκλίνουσι καὶ ἐξέρχονται).

ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΠΛΕΣΣΗ

(κομπάζουσα)

Κυρία, εἰς τὰς διαταγὰς σας! εἰς τὰς διαταγὰς σας, κυρία! Πῶς ὑπακούουν! Ἄμα εἶπη τις. Ὑπάγετε, Ἀντώνη, Ἰωάννη, Ἰωσήφ, ὑπάγετε! καὶ εὐθὺς ὑπάγουν! Τρέχουν σιδηροδρομικῶς. Ἴδου τί θὰ εἰπῆ νὰ ἦναί τις γενικὴ ἐπιστάτις μιᾶς νεαρᾶς μαρκισίας, ἡ ὁποία εἶναι ζηλότυπος καὶ δὲν φροντίζει περὶ τοῦ οἴκου της. ὦ! ὁ θάνατος τῆς ἄλλης μὲ ἔβλαψε πολὺ! Μισῶ τὸν καρπὸν καὶ τὸν ὕπνον ἀπὸ τὴν νύκτα ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ κατηραμένη ἐκείνη πνίκτηρια μὲ ἔφερον εἰς ἀσφυξίαν! Ὡπως-δήποτε! . . . ἡ κλέπτρια ἐκείνη εἶναι ἡ αἰτία τῆς εὐτυχίας μου . . . Διότι οἱ Πρεβίτζ ἤθελον καὶ καλὰ νὰ ἔχωσι πάντοτε ζῶσαν ἀπόδειξιν τοῦ ἐγκλήματός της! . . . Εἶμαι τῶντι μίᾳ ἐκ τῶν παραδειγμάτων ὅτι ἡ τύχη δὲν εὖνοεῖ πάντοτε τὰς ὠραίας! καὶ ἂν δὲν ἐσυλλογιζόμεν πάντοτε τὴν ἀχάριστόν μου Κορνηλίαν . . . Ἀλλὰ, σιωπῆ! Ἴδου αἱ προσφιλεῖς μου εὐεργέτιδες.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ

(εἰσαρχομένη μετὰ τῆς Καμίλλης)

Λοιπὸν, ἐτελείωσαν ὅλα, κυρία Δουπλεσσῆ;

ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΠΛΕΣΣΗ

Μάλιστα, κυρία κόμησσα. Δὲν ἔχω πλέον

παρά νά διευθετήσω αὐτήν τήν τράπεζαν...
Ἄλλ' ἐάν ἐπιθυμήτε ν' ἀποσυρθῶ...

Η ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἄοχι, ὄχι! τελειώσατε τήν ὑπηρεσίαν σας.

ΚΑΜΙΛΛΗ

Τό έννεσεῖς αὐτό, μητέρ μου, νά μὴν ἐπιστρέψῃ
ἀκόμη ὁ Ἄρθουρος;

Η ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἄλλὰ μόλις εἶναι πέντε καὶ ἡμίσεια τέκνον
μου, ὁ δὲ κύριος Γαζερῶτος μᾶς εἶπε πρὸ ὀλίγου
ὅτι ὁ σύζυγός σου ἦτο πολὺ ἐνησχολημένος μετὰ
τοῦ κυρίου Τορσῆ.

ΚΑΜΙΛΛΗ

(εὐσθύμως)

Καὶ ἰδοὺ ἀκριβῶς τί μὲ ἀνησυχεῖ· διότι ὅσα
μᾶς ἐδειγθήθη ὁ κύριος Γαζερῶτος περὶ τῆς μυ-
στηριώδους ἐκείνης καλλονῆς...

Η ΚΟΜΗΣΣΑ

Πῶς, θύγατερ! ὅα εἶχες τήν ἀνοησίαν...

ΚΑΜΙΛΛΗ

Νά ζυλοτυπήσω πρὸς τὴν κυρίαν Τορσῆ; Ἄοχι
βεβαίως! Ἄλλὰ δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά καθ'
ἣν ὁ Ἄρθουρος ὑπάγει εἰς τοῦ κυρίου Τορσῆ, καὶ
ὅμως οὐδέποτε μᾶς εἶπέ τι περὶ τῆς συζύγου του

ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΠΛΕΣΣΗ

Κυρία, ἰδοὺ ἡ ἀμαξία τοῦ κυρίου Μαρκησίου!

ΚΑΜΙΛΛΗ

Τέλος πάντων!

Η ΚΟΜΗΣΣΑ

Λοιπὸν, Καμίλλη, σύνεσιν! Μὴ διαταράξῃς
τὴν ἐορτήν μας μὲ μελαγχολίας.

ΚΑΜΙΛΛΗ

Ἄοχι, ἔσο ἤσυχος, γνωρίζω νά καταστρίλω
ἐμαυτήν! (ὁ μαρκήσιος ἐμφανίζεται)

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΟΙ ΑΥΤΟΙ, Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

(χωρῶν πρὸς τὴν κόμησσαν)

Καλὴ ἐσπέρα, κόμησσα. (ἀσπάζεται τὴν χεῖρά της)

Η ΚΟΜΗΣΣΑ

Καλὴ ἐσπέρα, μαρκήσιε.

ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΠΛΕΣΣΗ

(κατ' ἴδιον)

Τώρα ὅα ἰδῆ, σί!

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

(χωρῶν πρὸς τὴν Καμίλλη)

Ἐργησα ὀλίγον ἴσως...

ΚΑΜΙΛΛΗ

Πραγματικῶς!

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Μὲ ἐμπόδισαν ἐκδρομαί τινες, περὶ τῶν ὁποίων
θά σοὶ εἶπω μετ' ὀλίγον, διότι ἤδη μόλις ἔχω
κκιρὶν νά ἐνδυθῶ. Ὁ Τορσῆ φθάνει ἐντὸς ὀλίγου
μὲ ἕτερόν τινα κύριον, ὃν προσεκάλεσα ἐπίσης εἰς
τὸ δεῖπνον.

ΚΑΜΙΛΛΗ

Ἐτερόν τινα κύριον;

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Τὸν κύριον Λαβινιάν, φίλον τοῦ κυρίου Τορσῆ.

ΚΑΜΙΛΛΗ

Φίλον τοῦ κυρίου Τορσῆ...

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Νέον τινά ζωγράφον συγκάτοικον καὶ συνεργ-
γάτην του.

ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΠΛΕΣΣΗ

(κατ' ἴδιαν)

Ζωγράφος! ὅταν ἀκούω αὐτὴν τὴν λέξιν ἀνατριχιάζω.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Μήπως τοῦτο σὲ δυσαρρεστεῖ;

ΚΑΜΙΛΛΗ

Ποσῶς! ἀλλ' εἶχον νομίσει ὅτι προὔτιθεσθε νὰ μᾶς ἐκπλήξητε κάπως εὐαρέστως παρουσιάζοντες ἡμῖν τὴν κυρίαν Τορσῆ.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Τὴν κυρίαν Τορσῆ;

ΚΑΜΙΛΛΗ

Ναί... ἐφρόνουν ὅτι ἡ πρόσκλησις αὕτη...

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζω τὴν κυρίαν αὐτήν.

ΚΑΜΙΛΛΗ

(παρατηροῦσα αὐτὸν μετ' ἀμφιβολίας)

Δὲν τὴν εἶδατε ποτέ;

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Οὐδέποτε!... Ἡ κυρία Τορσῆ ζῆ μεμονωμένη, καὶ ὡς φαίνεται δὲν ἐπιθυμεῖ οὔτε νὰ ἐξέρχεται, οὔτε νὰ δέχεται ἐπισκέψεις.

ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΠΛΕΣΣΗ.

(κατ' ἴδιαν)

Ζωγράφος! ἄς ἠδυνάμην νὰ μάθω ἀπὸ αὐτὸν τί ἔγινεν ἡ κυρία Δουβουᾶ...

ΚΑΜΙΛΛΗ.

Τόσῳ τὸ χειρότερον διὰ σέ, Ἄρθουρε, διότι ὁ κύριος Γαζερῶτος ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ κυρία Τορσῆ εἶναι εὐειδεστάτη.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.

(ζωηρῶς)

ᾠ! ὡς πρὸς τοῦτο, πράγματι, ὡραιογάτη γυνή!

ΚΑΜΙΛΛΗ

Ἄληθῶς;

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

(μετ' ἀκουσίου ἐνθουσιασμοῦ)

Φαντάσθητι, Καμίλλη, μεγάλους καὶ μέλανας ὀφθαλμούς, κόμην καστανόχρσα καὶ πλουσίαν, ὡραῖον μέτωπον! μειδιάμα ἐκ τῶν χαρακτηριστέρων!

ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΠΛΕΣΣΗ

(κατ' ἴδιαν)

Πᾶ! πᾶ! πῶς ὁμοιάζει μετὴν Κορνηλίαν μου! (ἀπομακρύνεται)

ΚΑΜΙΛΛΗ

Καὶ δὲν τὴν εἶδες ποτὲ αὐτὴν τὴν καλλονήν;

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

ᾠχι, σοὶ λέγω...

ΚΑΜΙΛΛΗ

Ἐν τούτοις, ἡ εἰκὼν ἦν μᾶς ἐκθέτεις...!

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Δὲν εἶναι ποσῶς ὑπερβολικὴ, ἐὰν ὁμοιάζει μετὴν ἐκείνην ἣν μοὶ ἔδειξεν ὁ Τορσῆ.

ΚΑΜΙΛΛΗ

Καὶ ἐμείνατε τὴν ὥραν ὅπως τὴν θαυμάσητε;

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

(μετ' εἰρωνίας)

Μὲ συγχωρεῖτε... δὲν εἶχον ἐννοήσει μέχρι τοῦδε... Βλέπετε, κόμησσε, οὐδεμιᾶς γυναικὸς τὸ ὄνομα δύναται νὰ προφερθῆ ἐνώπιον τῆς Κα-

μίλλης χωρὶς νὰ προκαλέσῃ λόγους πικρούς, ἐκδηλοῦντας ὀπνοίας.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ

Τὰς ὀπνοίας ἡ μελαγχολία σας δικαιολογεῖ συχνάκις. . . Ἀπὸ ἐνὸς ἔτους ἤδη ἀφ' οὗ ἐνυμφεύθητε τὴν Καμίλλη, καίτοι ἀπεστερημένη τῶν ἐλπίδων της ὑπὸ στυγερωτάτου ἐγκλήματος. . .

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Ναί, στυγερωτέρου ἢ ὅσον φαντάζεσθε.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ

Σκέψις τις φαίνεται καταβασανίζουσα ὑμᾶς. . . Μὴ τυχὸν μεταμελεῖσθε διὰ τὸ συνοικέσιον αὐτὸ ὅπερ ἡ γενναιοφροσύνη σας μόνον. . .

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Ἄ, κόμησσα! . . . τοῦτο εἶναι ὕβρις πρὸς αὐτὴν καὶ πρὸς ἐμέ. . . Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω τί μὲ καθιστᾷ ἐνίοτε τόσῳ μελαγχολικόν. . . ἀλλ' ἰδοὺ καὶ σήμερον ἀκόμη, ἡ εἰκὼν ἐκείνη. . .

ΚΑΜΙΛΛΗ

Ἡ ὥραία ἐκείνη εἰκὼν σᾶς ἔφευγεν ἀναμνήσεις, δὲν εἶναι ἀληθές;

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Ὀδυνηροτάτας ἀναμνήσεις, πιστεύσατέ με.

ΚΑΜΙΛΛΗ

Ἄ! τοῦτο δὲν ὑποφέρεται! (κάθηται).

Η ΚΟΜΗΣΣΑ

Μαρκήσιε, μὴ λησμονῆτε ὅτι ἡ μήτηρ σας ὑπέφερε πολὺ ἐκ τῆς ἐπιπολαιότητος τοῦ πατρὸς σας. . . ὅτι ἴσως ἀπέθανε πολὺ νῆα διότι ὁ σύζυγός της προσέφερεν εἰς ἕτερον ἀντικείμενον στοργὴν εἰς μόνην τὴν μητέρα σας ἀνήκουσαν. . .

Μὴ φέρητε εἰς τὴν θυγατέρα μου τὸ κληροδότημα τοῦτο τῆς ὀδύνης! . . . (δεικνύει αὐτῇ τὴν Καμίλλην ἣτις ἀποκρύπτει τὰ δάκρυά της). Ἰδατε!

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

ὦ! Θεέ μου! . . . τί ἔχεις Καμίλλη;

ΚΑΜΙΛΛΗ

Τίποτε. . . τίποτε, ἀληθῶς. . .

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Καμίλλη, ὅταν σοὶ εἶπω τὸ μυστικόν μου, θὰ ἐννοήσῃς ὅτι ἔχω δίκαιον νὰ ἤμαι κατηφής. . . Ἀλλὰ σήμερον περιμένομεν ξένους καὶ ὀφείλομεν ν' ἀποκρύψωμεν τὰς λύπας μας.

ΚΑΜΙΛΛΗ

Ἄλλ' ἐγὼ οὐδεμίαν πλέον αἰσθάνομαι λύπην. . . σᾶς τὸ ὀρκίζομαι. . . οὐδεμίαν. . .

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Εὐχαριστῶ, Καμίλλη. . . καὶ, πιστεύσον με ἐὰν τὸ μυστικόν αὐτὸ ἦτο μόνον ἰδικόν μου θὰ τὸ ἐγίνωσκες ἤδη. . . Ὑγίαινε πρὸς στιγμὴν (ἐξέρχεται.—Ἐμφανίζεται ἡ κυρία Δουπλεσσῆ).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ, ΚΑΜΙΛΛΗ, ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΠΛΕΣΣΗ
(ἣτις ἀνέρχεται καὶ κατέρχεται πρὸς τὸ βάθος).

ΚΑΜΙΛΛΗ

Μὲ ἀπατᾷ, μητέρα μου, μὲ ἀπατᾷ!

Η ΚΟΜΗΣΣΑ

Σιώπα, Καμίλλη, δὲν εἴμεθα μόναι.

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ, ΚΑΜΙΛΛΗ, ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΠΛΕΣΣΗ.

ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΠΛΕΣΣΗ
(κατ' ἴδιαν, πλησιάζουσα)

"Ας ἴδωμεν . . . (γεγονυίξ τῆ φωνῆ) Ἐάν ἐτόλμων, κυρία . . .

ΚΑΜΙΛΛΗ
(δυσθύμως)

Τί θέλετε ;

ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΠΛΕΣΣΗ
(ἀμηχάνως)

Κυρία . . . ὁ κύριος Μαρκήσιος ὠμίλησε περὶ ἑνὸς ζωγράφου . . .

ΚΑΜΙΛΛΗ

Καὶ λοιπόν ;

ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΠΛΕΣΣΗ

Μάλιστα ὠμίλησε περὶ δύο ζωγράφων . . .

ΚΑΜΙΛΛΗ
(ἔτι μᾶλλον δυσθύμως)

Λοιπόν ! ἔπειτα ;

Η ΚΟΜΗΣΣΑ

Ναί, ἴδωμεν . . . τί θέλετε, κυρία Δουπλεσση ;

ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΠΛΕΣΣΗ

(ἐνθαρρυνθεῖσα ὀλίγον ὑπὸ τῆς κομήσσης)

"Α, μάλιστα ! . . . γνωρίζετε ὑμεῖς, κυρία κόμησσα, γνωρίζετε . . . ἐνθυμεῖσθε ; . . . περὶ τῆς θυγατρὸς μου, περὶ τῆς ὁποίας σὰς εἶχον εἰπεῖ . . . περὶ τῆς κόρης μου, ἡ ὁποία ἐγκατέλειψε τὴν μητέρα της διὰ νὰ κατοικήσῃ μὲ τὸν σύζυγόν της.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ

Τὸ γνωρίζω ἔπειτα ;

ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΠΛΕΣΣΗ

Ὁ γαμβρός μου, γνωρίζετε, ὁ σύζυγός της . . . ἦτο καὶ αὐτὸς ζωγράφος !

ΚΑΜΙΛΛΗ

Ζωγράφος ! λοιπόν ;

ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΠΛΕΣΣΗ

Λοιπόν, εἶπα κατ' ἑμαυτὴν πρὸ ὀλίγου . . . διὰ νὰ ἀνακαλύψω τὴν κόρην μου . . . Ἐάν ἡ κυρία κόμησσα ἤθελε νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς κυρίους ἐκείνους . . .

ΚΑΜΙΛΛΗ

Νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς κυρίους . . . περὶ τῆς θυγατρὸς σας ;

ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΠΛΕΣΣΗ

Μάλιστα . . . ἴσως ὅταν τοὺς εἰπῆτε . . . ὅτι ἦτο μία νοστιμούτσικη κόρη . . . Ἰδού . . . καθ' ἑαυτὸ ἡ εἰκὼν τὴν ὁποῖαν ὁ κύριος Μαρκήσιος ἔχαμε περὶ τῆς κυρίας ἐκείνης ! . . .

ΚΑΜΙΛΛΗ

Τῆς κυρίας Τορσῆ ; . . .

ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΠΛΕΣΣΗ

Διατὶ ὄχι τάχα ; . . . ἀφοῦ τὸ τέρας ἠλλαξεν ὄνομα διὰ νὰ μοῦ κρύψῃ τὴν Κορνηλίαν μου . . .

ΚΑΜΙΛΛΗ

Ἀληθῶς ; καὶ δὲν τὴν ἐπανεῖδατε πλέον ;

ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΠΛΕΣΣΗ

Ποτέ ! ποτέ !

ΚΑΜΙΛΛΗ

(πρὸς τὴν μητέρα της)

Τοῦτο εἶναι παράδοξον . . . καὶ ὅσα μᾶς εἶπεν ὁ κύριος Γαζερῶτος περὶ τῆς μονώσεως εἰς ἣν ὁ κύριος Τορσῆ κρατεῖ τὴν σύζυγόν του . . .

Η ΚΟΜΗΣΣΑ

Πώς! φαντάζεσαι ποτε ὅτι ἡ θυγάτηρ τῆς γυναικὸς ταύτης...

ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΠΛΕΣΣΗ

Ἦτο τόσο ὠραία ἡ Κορνηλία μου!... Ἄ, τὸν ἄθλιον πασσαλειφωτὴν!... εἶναι δυνατόν νὰ ἔσχιζῃ κανεὶς τοιοῦτοτρόπως τὴν καρδίαν μιᾶς ἡλικιωμένης μητρός!

ΚΑΜΙΛΛΗ

Ἄρκεϊ, κυρία Δουπλεσσῆ... εἰς ἴδω... θὰ ἐρωτήσω... Ἀλλὰ τέλος πάντων, τὸν γνωρίζετε τὸν γαμβρὸν σας;

ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΠΛΕΣΣΗ

Ἔ! ὄχι, κυρία! ἰδοὺ τὸ δυστόχημα! Μὲ ἐξηπάτησαν ἐνῶ ἔλειπον ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ ὅταν ἐπέστρεψα... τρέαγκ!... οὔτε Δουβουᾶ, οὔτε Κορνηλία!... Διὰ ταῦτο ἤναγκάσθην ν' ἀποσυρθῶ εἰς τὴν πατρίδα μου, εἰς Μονβελλιάρ... ἐγκαταλελειμμένη, μὲ ἑξ̄ χιλιάδας φράγκα μόνον τὰ ὅποια, ὡς μοι εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος, δὲν θὰ μοι ἐπληρώνοντο παρὰ ἐκεῖ μόνον... ὀλίγον δὲ ὑστερώτερα εἰσῆλθα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς κυρίας Δὲ Σουβιρᾶν... ὅπου εἶχετε τὴν καλωσύνην νά...

ΚΑΜΙΛΛΗ

Λοιπὸν ἐκατοικήσατε ἄλλοτε εἰς Παρισίους;

ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΠΛΕΣΣΗ

Μάλιστα, κυρία.

ΚΑΜΙΛΛΗ

Καὶ ἡ θυγάτηρ σας;

ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΠΛΕΣΣΗ

Ὦ! ἐὰν δὲν ἐξεμυαλίζετο μὲ τὸν μουντζαλωζογράφον τῆς... ἐκείνη δὰ θὰ ὑπανδρεύετο καὶ θοῦκας καὶ μαρκησίους!

Η ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἄρκεϊ... (νεύει τῇ κυρίᾳ Δουπλεσσῆ ν' ἀποσυρθῆ) Καμίλλη, λησμονεῖς ὅτι ἐκθέτεις ἑαυτὴν μὲ τοιαύτας ἐρωτήσεις;

ΚΑΜΙΛΛΗ

Ἔχετε δίκαιον... πρέπει νὰ ἐρωτήσω τοὺς κυρίους ἐκείνους.

ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΠΛΕΣΣΗ

Ἴδου, ἴσα ἴσα κάποιος ἔρχεται.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ

ὑπάγετε... σὺ δὲ Καμίλλη, ἔσο συνετή!

ΕΙΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

(ἀναγγέλλων)

Ὁ κύριος Τορσῆ! ὁ κύριος Λαβινιάν! (ὁ Τορσῆ καὶ ὁ Λαβινιάν εἰσέρχονται ὑποκλινόμενοι)

ΚΥΡΙΑ ΔΟΥΠΛΕΣΣΗ

(κατ' ἰδίαν)

Θὰ ἐπανέλθω.

(ἀκολουθεῖ)

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΤΟΥ

ΛΟΓΧΟΦΟΡΟΥ ΠΗΠΕΩΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

ΑΛΦΕΡΔΟΥ ΠΟΥΡΣΕΛ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλ. ΚΔ'. Ἔτος Γ.)

ὑπὸ τὴν κλίνην τῆς νεκρᾶς εὑρέθη ἡ ἀνωκυμῆς ἐπιστολή. Ὁ Λουκᾶς Δουσσάρδος ἀνέγνω αὐτὴν τρέμων ὑπὸ τῆς ὀργῆς.

— Ἀναθεματισμένε! ἀνέκραξε κτυπῶν τὸ μέτωπον, εἰς μόνον τὸν Ζηνόβιον ἐνεπιστεύθη τὸ περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰωσήφ μυστικόν. Αὐτὸς εἶναι ὁ γράψας τὴν ἐπιστολὴν καὶ δὲν θὰ τὸ λησμονήσω. Ἀλλοτε εἶχεν ἐραστὴ τῆς Ἀ-